

Ο φίλος που με γιάτρεψε - Ελισάβετ Μαλιωρά και Κων/νου-Ζώη Τσαγανού (Α΄ Βραβείο)

Μια ζεστή καλοκαιρινή μέρα στις αρχές Ιουλίου, ο οχτάχρονος Φίλιππος επισκέπτεται για μια ακόμα φορά το νοσοκομείο. Έπρεπε να κάνει τις συνηθισμένες εξετάσεις του. Είχαν παρουσιαστεί προβλήματα με την υγεία του, από την χρονιά που πρωτοπήγε στο Δημοτικό. Ο μικρός Φίλιππος όμως ήταν πράγματι ένα πολύ γενναίο και υπομονετικό παιδί και αυτό βοηθούσε αρκετά στον αγώνα που έδινε. Έτσι, όταν οι γιατροί του ανακοίνωσαν ότι χρειαζόταν να μείνει στο νοσοκομείο για μερικές μέρες, ο Φίλιππος, αν και φοβόταν πολύ, το δέχτηκε, γιατί πάλευε με όλη τη δύναμη της καρδιάς του. Οι μέρες κυλούσαν αργά για το μικρό παιδί, που προσπαθούσε να κάνει φιλίες και γνωριμίες με άλλα παιδιά, τα οποία έδιναν κι αυτά το δικό τους αγώνα. Για τούτα τα παιδιά δεν ήταν το καλοκαίρι ό,τι συνήθως είναι για τα υπόλοιπα: θάλασσα, μπάνια, εξοχή, παιχνίδια στην άμμο, βόλτες με τα ποδήλατα, ανεμελιά και ξεκούραση από το σχολείο. Το ότι ήταν καλοκαίρι έκανε ακόμα πιο δύσκολη την παραμονή τους μέσα στο νοσοκομείο, αλλά αυτό τα έκανε όμως να βάζουν και τα δυνατά τους για να γίνουν γρήγορα καλά και να καταφέρουν έτσι να ζήσουν μερικές από τις χαρές του καλοκαιριού.

Ο μικρός Φίλιππος συχνά έκλεινε τα μάτια ξαπλωμένος στο κρεβάτι και έκανε το ταβάνι ουρανό και τους πλαϊνούς τοίχους θάλασσα. Το κρεβάτι του γινόταν καράβι και ο ορός του γινόταν κατάρτι για την πειρατική του σημαία, οι γιατροί κι οι νοσοκόμοι ήταν οι υπηρέτες του καραβιού και τα υπόλοιπα παιδιά στο θάλαμο ήταν οι ναύτες- πειρατές με αρχηγό τους τον καπετάνιο Φιλιχούκ! Κι εκεί που μια μέρα ο γενναίος Φιλιχούκ πάλευε με ένα γιγάντιο χταπόδι, μπήκε στο θάλαμο ο μεγάλος Φίλιππος, ο παππούς του. Τον χάρηξε απαλά κι εκείνος χαμογελώντας του είπε: «Περίμενε, βρε παππού, να σκοτώσω το χταπόδι-τέρας».

Ο νους του παππού ξαφνικά άστραψε. Σκέφτηκε ότι το εγγονάκι του έχει μεγάλη φαντασία κι αποφάσισε να του χαρίσει ένα βιβλίο, για να περάσει πιο ευχάριστα τις μέρες του στο νοσοκομείο και να γίνει γρήγορα καλά.

Ο παππούς, την ίδια κιόλας μέρα, επισκέφτηκε το καλύτερο βιβλιοπωλείο της περιοχής, αλλά οι πωλητές δεν μπόρεσαν να καταλάβουν τι είδους βιβλίο έψαχνε για τον οχτάχρονο εγγονό του. Του έδειχναν το ένα, του έδειχναν το άλλο, αλλά ο παππούς δεν ήταν απολύτως ικανοποιημένος.

«Αυτό, είναι ένα εξαιρετικό διήγημα του μεγάλου ξένου συγγραφέα Χ!». «Το παιδί πρέπει να διαβάσει τις περιπέτειες του Ψ, είναι πολύ συναρπαστικό το βιβλίο αυτό!» «Α! Ορίστε ένα μυθιστόρημα με φοβερή εικονογράφηση, που θα αρέσει στον εγγονό σας». «Σας προτείνω, επίσης, και αυτό εδώ, που έγινε και ταινία σπάζοντας τα ταμεία στους κινηματογράφους.» «Μήπως, να δείτε και αυτό, ο συγγραφέας του οποίου έχει βραβευτεί; Πρόκειται για μια καταπληκτική δουλειά!».

Ο παππούς μπερδεύτηκε τόσο, που πόνεσε το κεφάλι του. Μυθιστορήματα, διηγήματα, παραμύθια, περιπέτειες άρχισαν να χοροπηδούν μαζί με τις άλλοτε φανταχτερές εικόνες τους και άλλοτε με την ωραία βιβλιοδεσία τους σαν ζωντανά παιδιά, που μόλις χτυπήσει το κουδούνι ξεχνώνται με μανία και πολλή φασαρία στο προαύλιο, σπρώχνοντας το ένα το άλλο. Απογοητευμένος που δεν βρήκε κάτι κατάλληλο για τον μικρό Φίλιππο, αλλά και στενοχωρημένος που οι υπάλληλοι

κουράστηκαν τόσο για να τον εξυπηρετήσουν, ευχαρίστησε και βγήκε έξω να πάρει μια ανάσα. Φεύγοντας, ο ιδιοκτήτης του βιβλιοπωλείου του έριξε μια λοξή ματιά, σαν να ήθελε να του πει:

«Βρε, τι περίεργος και δύσκολος άνθρωπος είσαι, χριστιανέ μου! Και τι παράξενα γούστα έχει το εγγόνι σου! Άντε αλλού και μη μας ξαναταλαιπωρήσεις!...».

«Όχι, το εγγόνι μου δεν είναι ένα παράξενο παιδί. Είναι μόνο ένα αγοράκι με φαντασία, καλοσύνη και πολύ θάρρος! Ακούτε; Και αν εγώ είμαι γέρος, δεν είμαι δύσκολος άνθρωπος. Προσπαθώ να βοηθήσω τον εγγονό μου να γίνει καλά και να τον κάνω λίγο ευτυχισμένο. Καταλάβατε;», σκέφτηκε ο παππούς, και μονολόγησε έξω στο πεζοδρόμιο: «Πω, πω, Θεέ μου! Σήμερα έγινε δύσκολο ακόμα και ένα βιβλίο να διαλέξει ο άνθρωπος. Δε σε αφήνουν να σκεφτείς, να αποφασίσεις, θέλουν γρήγορα να διαλέξεις, να πληρώσεις πολλά και να φύγεις».

Την άλλη μέρα ο παππούς πέρασε από το βιβλιοπωλείο της γειτονιάς. Ο βιβλιοπώλης τον καλημέρισε και τον ρώτησε τι ήθελε.

«Ψάχνω ένα απλό και καλό βιβλίο για τον οχτάχρονο εγγονό μου, χωρίς πολλά στολίδια και φανταχτερά περιτυλίγματα.»

«Τότε, ψάξτε με την ησυχία σας και στο καλάθι των προσφορών. Εκεί θα βρείτε πολύ ωραία βιβλία σε καλή τιμή. Βλέπετε, ο κόσμος δεν τα προτιμά πια αυτά. Θέλει μόνο τα ακριβά και τα διαφημισμένα».

Μετά από κάμποση ώρα, ο παππούς πήρε στα χέρια του ένα βιβλίο με τίτλο: «Η φύση που μου μίλησε». Ο συγγραφέας ήταν άγνωστος, αλλά το περιεχόμενο πολύ ενδιαφέρον. Ο συγγραφέας ήταν άνθρωπος συνηθισμένος που, μετά από μια αρρώστια, αποφάσισε να ζήσει για πολύ καιρό κοντά στη φύση σε δάσος της πατρίδας μας. Έγινε, έλεγε, φίλος με φυτά, με δέντρα και με διάφορα ζώα κι έντομα. Έγραψε, λοιπόν, αυτές τις εμπειρίες του, οι οποίες ήταν αληθινές. Το βιβλίο άρεσε στον παππού και τον εντυπωσίασε. «Α! να, κάτι τέτοιο έψαχνα!», είπε ενθουσιασμένος. Σκέφτηκε ότι ταίριαζε στο μικρό Φίλιππο και πως θα κατάφερνε να του «φέρει» τη φύση μέσα στο νοσοκομείο. Ήταν ένα βιβλίο που περιείχε τις διηγημένες ιστορίες από τα ίδια τα φυτά και τα ζώα στο συγγραφέα που είχε μάθει πώς να ακούει τη φύση. Μάλιστα, ο συγγραφέας έδινε και μαθήματα στους αναγνώστες, για να μάθουν κι αυτοί να ακούνε τη φύση. Ο παππούς ικανοποιημένος και ανακουφισμένος, αφού πλήρωσε, ευχαρίστησε τον βιβλιοπώλη και πήγε κατευθείαν στο νοσοκομείο.

Ο γενναίος εγγονός του, ο αρχιπειρατής Φιλιχούκ, ότι είχε τελειώσει το φαγητό του. Ήταν η ώρα για να κοιμηθεί αλλά, αφού δεν ήταν κουρασμένος, χάρηκε πάρα πολύ που ο παππούς τού χάρισε το βιβλίο για να περνάει πιο ευχάριστα την ώρα του, χωρίς να κοιτάζει τηλεόραση ή να βαριέται. Τα υπόλοιπα παιδιά στο θάλαμο είχαν την ιδέα να διαβάσει ο Φίλιππος δυνατά για να ακούνε κι αυτά. Μάλιστα είπαν στο Φίλιππο, αν κουραστεί, να συνεχίσουν εκείνα με τη σειρά να διαβάζουν.

Ο παππούς έφυγε, γιατί δεν επιτρεπόταν να καθίσει άλλο, κι έτσι ο Φίλιππος άρχισε το διάβασμα. Σε λίγο, όμως, τα υπόλοιπα παιδιά αποκοιμήθηκαν, γι' αυτό ο Φίλιππος σταμάτησε να διαβάσει δυνατά. Μετά από λίγη ώρα ο ύπνος πήρε και το Φίλιππο με το βιβλίο ανοιχτό πάνω στο στήθος του. Κι είδε όνειρο το μικρό αγόρι που το θυμάται ακόμα και σήμερα.

Είδε, λέει, πως το βιβλίο άρχισε να μιλάει, γιατί ξύπνησε από τον χτύπο της καρδιάς του Φίλιππου. Του διηγήθηκε, λοιπόν, την ιστορία του. Του είπε πώς γράφτηκε και

πώς εκτυπώθηκε, πώς ταξίδεψε και έφτασε στο καλύτερο ράφι του βιβλιοπωλείου. Του είπε, πως το κορόιδευαν κάποια βιβλία και πως έκανε τελικά παρέα με κάποια άλλα. Μάλιστα του αποκάλυψε πως κάποτε με ένα βιβλίο έγιναν φίλοι και πως έπαιζαν μαζί. Κι επειδή πέρασε πολύς καιρός που κανείς δεν το έπαιρνε από το ράφι, άρχισε να στενοχωριέται πολύ. Του περιέγραψε τη λαχτάρα που είχε όταν κάποιος άνθρωπος πλησίαζε στο ράφι και τη χαρά που είχε όταν κάποιος χέρι το έπαιρνε και το ξεφύλλιζε. Μετά του είπε πως έκλαιγε όταν το άφηναν πάλι πίσω στη θέση του και πως είχε πονέσει όταν το έριξαν μέσα στο καλάθι προσφορών. Πως εκεί βέβαια βρήκε καλύτερη παρέα από καλά βιβλία και πως έπιναν και καφέ μαζί, όταν το αφεντικό είχε κλειστό το βιβλιοπωλείο τις Τετάρτες τα απογεύματα. Τέλος, του είπε για την ανέλπιστα χαρά του, όταν ο παππούς Φίλιππος ενθουσιασμένος το διάλεξε και πως είχε μεγάλη αγωνία μέχρι να γνωρίσει τον άνθρωπο που θα το διάβαζε. Έτσι, το βιβλίο ευχαριστούσε το Φίλιππο και τον φιλούσε, όχι μόνο γιατί ξεκίνησε να το διαβάζει το μικρό αγόρι, αλλά και γιατί το διάβαζε δυνατά και μάθαιναν τα μυστικά του και άλλα παιδιά. Κι εκεί που έβλεπε αυτό, ήρθε η νοσοκόμα και έδωσε το φάρμακο στο Φίλιππο και τον ξύπνησε. Αυτός θύμωσε που του έκοψε το όνειρο η νοσοκόμα και προσπάθησε να κλείσει ξανά τα μάτια του για να ξαναζωντανέψει το βιβλίο και να του πει κι άλλα. Αλλά, συνήθως, τα όνειρα δε συνεχίζονται, γι' αυτό ξεκίνησε πάλι να διαβάζει.

Η ανάγνωση ήταν πραγματικά συναρπαστική. Και τι δεν έμαθε ο Φίλιππος: για πουλιά και μελισσούλες που πρωτομάθαιναν να πετάνε κάνοντας περίεργες πτήσεις, για φυτά που έδωχναν μακριά τους εχθρούς με το άρωμά τους, για μια λύκαινα που είχε χάσει το άτακτο μικρό της και που κινδύνεψε να το βρει, για τη συνεργασία δύο αρκούδων για να ψαρέψουν στο ποτάμι, για το πώς τα έλατα λυγίζουν τα κλαδιά τους με φτέρνισμα για να ρίχνουν το χιόνι που τα βαραίνει και κινδυνεύουν να τα σπάσει. Ήταν όλα όσα έγραφε το βιβλίο αληθινά, σαν να τα έβλεπε ο μικρός Φίλιππος μπροστά του.

Αυτή όμως η ιστορία που τον εντυπωσίασε περισσότερο, ήταν η διήγηση μιας κορομηλιάς που φύτεψε τυχαία στο δάσος από έναν σπόρο που τον πήρε μακριά ο άνεμος. Είχε φοβερό ενδιαφέρον αυτή η ιστορία, αφού είχε μάλιστα και όνομα χαραγμένο στον κορμό της: «ΚΟΚΚΙΝΟΥΛΑ». Της το χάραξε κάποτε ένας μικρός διψασμένος και πεινασμένος βοσκός, ο οποίος περνούσε από εκεί και κάθισε να ξεκουραστεί στη σκιά της. Η Κοκκινούλα διηγήθηκε πολλά περιστατικά του δάσους και ευχάριστα γεγονότα, όπως τη γέννηση μικρών σπίνων στα κλαδιά της, αλλά και δυσάρεστα, όπως την πυρκαγιά στο απέναντι βουνό που έγινε κάποια φορά από απρόσεχτους εκδρομείς.

Η Κοκκινούλα κράτησε παρέα στο Φίλιππο για αρκετές μέρες, μέχρι που το αγόρι άρχισε να νιώθει πιο καλά. Ο παππούς Φίλιππος που τον επισκεπτόταν, μάθαινε από τον εγγονό του τις τόσο ωραίες και αληθινές ιστορίες του βιβλίου και ένιωθε ευτυχισμένος για την επιλογή του. Κάποια μέρα, μάλιστα, το αγόρι είπε στον παππού πως όταν μεγαλώσει θέλει να κάνει ό,τι κι ο συγγραφέας του βιβλίου, δηλαδή να ζήσει κοντά στη φύση και, αφού μάθει να την ακούει, να γράφει τις ιστορίες της. «Πού ξέρεις, παππού, όλο και κάποια παιδάκια που θα είναι άρρωστα στο νοσοκομείο θα έχουν ανάγκη από τέτοια βιβλία, αφού δεν μπορούν εύκολα να χαρούν τις ομορφιές της φύσης», είπε, αγκαλιάζοντας τον παππού του.

Ο καιρός τελικά πέρασε γρήγορα για το Φίλιππο και τα υπόλοιπα παιδιά του θαλάμου του. Οι γιατροί έλεγαν πως ήταν ο καλύτερος θάλαμος του νοσοκομείου, όχι μόνο γιατί τα παιδιά γίνονταν καλά μέρα με τη μέρα, αλλά και γιατί ήταν πολύ συνεργάσιμα. Είχαν να το λένε και οι νοσοκόμες και οι καθαρίστριες πόσο φίλοι είχαν γίνει μεταξύ τους και πόσο γλυκά κι ευγενικά παιδιά ήταν. Ακόμα κι όταν έπαιζαν τους πειρατές στο θάλαμο δε ξεσήκωναν το νοσοκομείο, όπως γινόταν με άλλα παιδιά που τσίριζαν και φώναζαν είτε για τα φάρμακα και τις εξετάσεις τους είτε με τα παιχνίδια τους όταν ένιωθαν καλύτερα. Ο λόγος βέβαια ήταν το βιβλίο «Η φύση που μου μίλησε», το οποίο είχε μάθει πολλά πράγματα στα παιδιά και τα είχε ηρεμήσει. Μάλλον όμως τα είχε αλλάξει, αφού τα είχε ταξιδέψει στο μαγευτικό κόσμο της φύσης, μακριά από τα βάσανα της αρρώστιας τους.

Σε λίγες μέρες ο Φίλιππος μπορούσε πια να κάνει και τις βόλτες του μέχρι την αυλή του νοσοκομείου. Σε κάποια από τις βόλτες του αυτές, παρατήρησε ένα δέντρο που του θύμιζε το βιβλίο που διάβαζε. Ήταν μια κορομηλιά αδύνατη και ταλαιπωρημένη, επειδή βρισκόταν σε μια γωνία του κήπου και φαίνεται πως δεν ποτιζόταν καλά. Ο Φίλιππος άρχισε να πηγαίνει κοντά της κάθε μέρα και με τη βοήθεια του προσωπικού του νοσοκομείου βάλθηκε να τη συνενφέρει. Έτσι, έβρισκε κάποιον από το προσωπικό, του ζητούσε ευγενικά μια χάρη και δείχνοντας το δέντρο του έλεγε να ποτίσει με έναν κουβά την κορομηλιά. Το δέντρο εκείνη την εποχή είχε και φρούτα, τα οποία είχαν αρχίσει να ωριμάζουν και να γίνονται κόκκινα. Το νερό δηλαδή που του δινόταν λίγο-λίγο σχεδόν κάθε μέρα το χρειαζόταν, για να μπορέσει να μεγαλώσει καλύτερα τους καρπούς του, χωρίς να κινδυνέψει να αδυνατίσει κι άλλο. Μερικές φορές ο Φίλιππος «πλήρωνε» με μερικά κορόμηλα τον ευεργέτη του δέντρου για τον κόπο του. Ήταν βέβαιο πως το μικρό αγόρι είχε επηρεαστεί από την κορομηλιά του βιβλίου και πως είχε αποφασίσει να βοηθήσει την κορομηλιά του νοσοκομείου, θέλοντας έτσι να ευχαριστήσει την Κοκκινούλα για τις ωραίες διηγήσεις της. Το οχτάχρονο παιδί είχε καταλάβει πως η αγάπη μαθαίνεται και έδειχνε με πράξεις την αγάπη που είχε μάθει μέσα από το βιβλίο.

Η δροσιά του ποτισμένου χώματος και η θέση του δέντρου, σε γωνία της αυλής του νοσοκομείου με περισσότερη ησυχία, φαίνεται πως ήταν η αιτία για να αρχίσουν να το επισκέπτονται δύο αδέσποτα σκυλιά. Πράγματι, κάθε απόγευμα ο Φίλιππος έβλεπε κάτω από την κορομηλιά που προστάτευε δυο σκυλάκια, ένα μικρότερο και ένα μεγαλύτερο, με καφετί τρίχωμα και τα δύο, κάτι που μαρτυρούσε πως ήταν μάλλον η μητέρα και το μικρό της. Άλλωστε τα έβλεπε ή να κοιμούνται ή, το πιο μικρό, να πειράζει παίζοντας το πιο μεγάλο, το οποίο μάλλον ήταν αδιάφορο για τα παιχνίδια. Φυσικά, ο Φίλιππος θύμωσε στην αρχή για τους δύο απρόσκλητους επισκέπτες που έσκαβαν κιόλας λακκουβίτσες κάτω από το δέντρο του. Προσπαθούσε, λοιπόν, να τα διώξει με απειλές και χτυπώντας τα χέρια του, αλλά τα δυο σκυλιά έκαναν ότι φεύγουν για λίγο και επέστρεφαν μόλις το αγόρι έκανε να φύγει. Την ώρα που έφευγαν, κατέβαζαν λυπημένα τα κεφαλάκια τους και κοιτούσαν λοξά το Φίλιππο με παράπονο, αλλά και φόβο. Ήταν σαν να του έλεγαν: «Γιατί μας μαλώνεις; Υποφέρουμε από τη ζέστη κι εδώ έχει δροσούλα. Άσε μας λιγάκι στη σκιά, δε κάνουμε τίποτα κακό». «Φύγετε, φύγετε, από το δέντρο μου, μην ανοίγετε λακκούβες και μου το χαλάσετε!», έλεγε δυνατά ο Φίλιππος, και τα σκυλιά πήγαιναν λίγο πιο πέρα και κάθονταν κάτω από τον ζεστό ήλιο. Τα λυπόταν τότε το αγόρι κι έλεγε: «Συγγνώμη, όμως φοβάμαι μήπως κάνετε κακό στο δέντρο».

Στην πραγματικότητα τα δυο σκυλάκια έκαναν καλό στην κορομηλιά, αφού σκάβοντας την λίγο, τη βοηθούσαν να δυναμώσει τις ρίζες της παίρνοντας οξυγόνο. Η κορομηλιά του νοσοκομείου είχε γίνει, λοιπόν, η κορομηλιά του Φίλιππου, αλλά και μικρή όαση για τους δυο αδέσποτους φίλους της. Το πήρε απόφαση το παιδί, πως αυτά τα σκυλιά αγάπησαν την κορομηλιά του. Σιγά-σιγά ξεθάρρεψε και το μικρό κουτάβι, το οποίο πλησίαζε λίγο-λίγο το Φίλιππο κουνώντας χαριτωμένα την ουρίτσα του. Τελικά το αγόρι έδωσε και ονόματα στα σκυλιά, Μάκος και Κανέλλη, και άρχισε να τους πηγαίνει λίγο ψωμάκι από το μεσημεριανό του, γιατί τα λυπόταν που ήταν τόσο αδύνατα.

Το πιο σπουδαίο όμως όνομα το έδωσε στην κορομηλιά, ΚΟΚΚΙΝΟΥΛΑ, όταν έφαγε τα κατακόκκινα και ζουμερά κορόμηλά της μετά από λίγες μέρες. Μάλιστα, του φαινόταν πως τις στιγμές που καθόταν κοντά της και μιλούσε στον Μάκο και στην Κανέλλη, η Κοκκινούλα αναστέναζε ευτυχισμένη για την ωραία παρέα που είχε ξαφνικά αποκτήσει. Μια φορά πάλι νόμισε πως άκουσε το δέντρο να γελάει, όταν είδε το αγόρι να παίζει χαρούμενο με το ζαβολιάρη Μάκο, ο οποίος είχε αρπάξει από την τσέπη του αγοριού το ψωμάκι που επίτηδες είχε αφήσει να φαίνεται.

Το μικρό παιδί, αφού ένιωθε πια καλά, πήρε εξιτήριο μετά από λίγες μέρες και επέστρεψε στο σπίτι κοντά στον αγαπημένο του παππού Φίλιππο. Η περιπέτεια με την υγεία του έγινε αφορμή να κάνει πολλούς και σπουδαίους φίλους, αλλά κυρίως την Κοκκινούλα του νοσοκομείου, το Μάκο και την Κανέλλη. Δε θα είχε ζήσει όλα αυτά, όμως, αν δεν ήταν εκείνο το καταπληκτικό βιβλίο «Η φύση που μου μίλησε». Η δύναμη του βιβλίου που ο Φίλιππος διάβασε, ήταν, χωρίς αμφιβολία, μεγάλη. Ο γενναίος Φιλιχούκ είχε τελικά νικήσει το χταπόδι-τέρας με τη βοήθεια του βιβλίου. Και, το πιο σημαντικό, είχε μάθει να ακούει και να αγαπάει τη φύση με τις γνώσεις που του έδωσε το βιβλίο.

Το βιβλίο αυτό ο Φίλιππος το δάνεισε σε πολλούς φίλους του για να το διαβάσουν και έγραψε αργότερα στην πρώτη του σελίδα και κάτι δικό του:

Μια Κορομηλίτσα στην αυλή
Ψάχνει φίλο για να βρει
Άρρωστο παιδάκι βρίσκει
Που το πότισε από τη βρύση.
Νιώθει τώρα συντροφιά
Με τα δύο της τα σκυλιά
Που εξερευνούν και σκάβουν
Και λίγο ψωμάκι θάβουν.
Τους μιλά και τους προσέχει
Τρία τώρα φιλαράκια έχει.
Κι αν δε σ' έπεισα μ' αυτό
Διάβασε τούτο το βιβλίο
Για να βρεις το θησαυρό!

Λέξεις ψυχής - Γεωργίας Τσουκαλά (Β' Βραβείο)

Το αεροπλάνο μόλις προσγειώθηκε στο αεροδρόμιο της Αθήνας. Αφού έγιναν οι κατάλληλες ανακοινώσεις απ' τις αεροσυνοδούς του αεροσκάφους, οι επιβάτες αποβιβάζονταν όλοι μαζί, σαν μια ομάδα. Μέσα σ' αυτό το «κοπάδι» των ανθρώπων βρισκόταν η πρωταγωνίστρια του διηγήματός μας, η Φρίντα. Μαζί της, ήταν και η μητέρα της, Μόρις. Η καταγωγή τους ήταν απ' την Αιθιοπία, κι όπως καταλαβαίνετε το χρώμα του δέρματος τους είχε σκούρα καφέ απόχρωση.

«Πω, πω! Κουράστηκα! Πέντε ώρες ταξίδι», είπε η μητέρα της Μόρις.

«Ναι, τώρα, πού πάμε;» απόρησε η Φρίντα.

«Πάμε να παραλάβουμε τις αποσκευές μας και κατόπιν θα πάρουμε ένα ταξί για να πάμε στην πολυκατοικία, στο θυρωρείο», απάντησε η μητέρα.

Αφού πήραν τις αποσκευές τους και αφού πήραν ένα ταξί για να τους πάει στον προορισμό τους, έφτασαν στην πολυκατοικία που θα έμεναν. Τους υποδέχτηκε ο διαχειριστής της πολυκατοικίας ο κ. Βασιλόπουλος.

«Καλησπέρα σας. Καλώς ήρθατε. Λοιπόν, το δωματιάκι σας είναι αυτό δίπλα απ' το ασανσέρ», είπε και τους έδειξε την πόρτα του μικρού διαμερίσματος.

«Ευχαριστούμε», απάντησε η Μόρις.

Μόλις μπήκαν μέσα, υπήρχε μια μικρή κουζινούλα και λίγο πιο 'κει υπήρχε ένα μονό κρεβάτι. Ένα μικρό σιδερένιο κομοδίνο, χώριζε το ένα κρεβάτι με ένα άλλο. Το μπάνιο ήταν απέναντι απ' τα ξύλινα κρεβάτια. Μόνο ένα κηροπήγιο κοσμούσε όλο το δωμάτιο.

Οι μέρες πέρασαν γρήγορα για τη Φρίντα. Ήρθε η μέρα να πάει στο σχολείο. Εκείνο το πρωινό ξύπνησε μ' ένα κακό προαίσθημα, έχοντας βέβαια και κακή διάθεση. Όταν, λοιπόν, έφτασε στο σχολείο της, αντίκρισε μαρμάρινα σκαλιά και ύστερα απ' αυτά, υπήρχε μια πόρτα που οδηγούσε στον εσωτερικό του χώρου. Ανέβηκε τα πρώτα σκαλιά. Ύστερα, κοντοστάθηκε. Άκουσε γέλια πίσω από την πλάτη της και κάποιους ψιθύρους να λένε: «Κοίτα, κοίτα! Πώς είναι έτσι; Από πού έρχεται; Από τη... σοκολατοχώρα;» Εκείνη, όμως, δε μίλησε και συνέχισε να περπατάει.

Αφού χτύπησε το πρώτο σχολικό κουδούνι ύστερα από τα Χριστούγεννα, τα παιδιά όλων των έξι τάξεων του Δημοτικού σχολείου ανέβαιναν τα σκαλιά. Άλλα σταματούσαν στον πρώτο όροφο κι άλλα στο δεύτερο (ανάλογα που ήταν η κάθε τάξη). Η Φρίντα, όμως, ανέβαινε μόνη της. Κανένα κορίτσι δεν την ήθελε. Αλλά, καμία δεν την είχε ρωτήσει το όνομά της, από πού είναι κ.τ.λ. Αυτό για τη Φρίντα ήταν τεράστια απογοήτευση. Μετά από κάποια λεπτά, μπήκε μέσα η δασκάλα της τάξης, η Χρύσα Τσαπταλή. Μια τριανταπεντάρα καστανόξανθη δασκάλα. Είχε ρίζες από τη Ρωσία. Η κ. Χρύσα καλημέρισε τα παιδιά με ζεστά λόγια, που ζέστανε όλες τις καρδιές των πρόσχαρων παιδιών.

«Καλημέρα σας! Καλή χρονιά! Για το πώς περάσατε τα Χριστούγεννα και για το πού πήγατε θα το γράψετε σε μια έκθεση. Τώρα, πριν πούμε τα κατάλληλα πράγματα για την έκθεση, θα ήθελα να σας γνωρίσω την καινούργια σας συμμαθήτριά», είπε και έκανε νόημα στη Φρίντα να σηκωθεί πάνω.

«Με λένε Φρίντα. Έρχομαι απ' την Αιθιοπία», ανακοίνωσε ντροπαλά. «Α, ωραία! Θα μάθουμε πληροφορίες για έναν καινούργιο πολιτισμό. Ενδιαφέρον! Ωραία, ευχαριστούμε Φρίντα. Πήγαινε να κάτσεις στο τρίτο θρανίο με τη Φανή», είπε η κ.

Χρύσα. Τότε, η Φρίντα πήρε την τσάντα της απ' το τελευταίο θρανίο και κατόπιν μεταφέρθηκε στο τρίτο.

Έφτασε η ώρα του διαλείμματος. Στα πρώτα λεπτά η Φρίντα ήταν ολομόναχη στο γήπεδο της τάξης της, αλλά μετά την πλησίασαν τρία κορίτσια. Ονομαζόντουσαν Στέλλα, Φανή και Βιολέτα. Η αρχηγός αυτής της... «ομάδας», η Στέλλα, κακολογούσε τη Φρίντα, την κοροΐδευε για το χρώμα του δέρματός της αλλά και για τη χώρα απ' την οποία καταγόταν. Η Φρίντα δεν μίλησε. Απλώς κοίταξε κάτω και έσταξε ένα δάκρυ απ' τα κατάμαυρα μάτια της, στο στρογγυλό πρόσωπό της. Τα κορίτσια χασκογέλασαν και μετά έφυγαν με βήμα πασαρελέ.

Στο μάθημα της Γεωγραφίας, ύστερα απ' το διάλειμμα, η Φρίντα περιέγραψε τη ζωή της Αιθιοπίας.

«Η Αιθιοπία είναι μια φτωχή χώρα, στην ήπειρο της Αφρικής. Παλιά ονομαζόταν Αβησσυνία...».

«Μάλιστα, πες μας τώρα για σένα. Μετά, θα δείξουμε τη χώρα στον πολιτικό χάρτη, αλλά τώρα ο λόγος στη Φρίντα».

«Εγώ είχα έναν πατέρα, τον έλεγαν Ντεμίρ. Πέθανε, γιατί αρρώστησε. Από τότε, η ζωή μου άλλαξε προς το χειρότερο. Δεν είχα εγώ με τη μητέρα μου βοήθεια για να μας φέρνει νερό και μια μικρή ποσότητα φαγητού, διότι δουλεύαμε για να βγάλουμε το ψωμί μας. Έτσι, αποφασίσαμε να μεταναστεύσουμε στην Ελλάδα για μια καλύτερη ζωή και να αφήσουμε πίσω μας τις άσχημες αναμνήσεις», είπε και άρχισε να κλαίει. Με τη σκέψη του πατέρα της, δεν μπορούσε να συνεχίσει τη λυπητερή της «ιστορία». Η κ. Χρύσα, ρίγησε!

Το μεσημέρι, όταν η Φρίντα γύρισε στο θυρωρείο, είπε ό,τι συνέβησαν στο σχολείο στη μητέρα της. Η μητέρα της, όμως, δεν παρακολουθούσε και τόσο πολύ. Η Φρίντα αναρωτήθηκε:

«Μαμά, τι έγινε;»

«Τίποτα. Απλώς σήμερα μοίραζα τα γράμματα σε κάθε όροφο και σε κάθε διαμέρισμα. Ε, στον 3ο όροφο, στο διαμέρισμα απέναντι απ' τον κ. Βασιλόπουλο, μένει μια σαραντάρια γυναίκα, η κ. Ζαχαριάδου. Μόλις άνοιξε την πόρτα, αφού της την είχα χτυπήσει, μου λέει για το πώς με διάλεξε ο διαχειριστής αφού είμαι από την Αιθιοπία κ.τ.λ.» είπε λυπημένη και συνέχισε να μαγειρεύει.

«Υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι που δεν δέχονται ανθρώπους από άλλες χώρες! Είναι οι... οι... ρατσιστές. Αυτή τη λέξη τη μάθαμε στο σχολείο, στη Γλώσσα. Με άλλα λόγια... εγωισμός», απάντησε και ύστερα αγκάλιασε τη μητέρα της.

Το βράδυ, έριχνε καρεκλοπόδαρα στα Καμίνια. Η Φρίντα ήταν αρκετά χαρούμενη. Είχε να δει τόση βροχή εδώ και έξι χρόνια. Δεν έβρεχε και τόσο στη χώρα της. Μια δυνατή βροχή «έριξε» μόνο και τίποτε άλλο. Ο ήχος των σταγόνων που έπεφταν στο περβάζι του παραθύρου, την κοίμιζε «απαλά».

Την επόμενη μέρα, ξύπνησε απ' τα χαράματα. Ήθελε να φτιάξει μια ζωγραφιά για την κυρία της, δείχνοντάς της την αγάπη της για εκείνη. Η ζωγραφιά απεικόνιζε τη Φρίντα, με τη δασκάλα της να της μαθαίνει διάφορα. Στο πάνω μέρος της ζωγραφιάς, υπήρχε μια κόκκινη με μαύρο περίγραμμα καρδιά. Ενώ στο άλλο μέρος της, έγραφε: «Κυρία, να ξέρετε ότι σας συμπαθώ πάρα πολύ. Θα 'θελα να με βοηθήσετε με το θέμα της Στέλλας, της Φανής και της Βιολέτας. Είναι ανυπόφορο που με κοροΐδεύουν».

Μόλις μπήκε μέσα η κ. Χρύσα, η Φρίντα σηκώθηκε απ' την καρέκλα της. Αμέσως, της έδωσε το χαρτί. Η κ. Χρύσα, αφού το άνοιξε, δεν είχε λόγια. Συγκινήθηκε. Τα μάτια της ήταν έκπληκτα! Δεν μίλησε καμία από τις δυο τους. Η Φρίντα κατάλαβε ότι εκείνη την ώρα η κ. Χρύσα διάβαζε τι έγραφε. Η κυρία κούνησε το κεφάλι της καταφατικά. Η Φρίντα χάρηκε πολύ που η κ. Χρύσα θα τη βοηθούσε με το πρόβλημά της. Λίγο πριν το σχολάσμα της έκτης δημοτικού, η κ. Χρύσα κάλεσε τη Φρίντα στο γραφείο της. Έτσι, έφυγε η Φρίντα από το μάθημα της Φυσικής με την κ. Παπαδοπούλου και πήγε στο γραφείο των δασκάλων. Εκεί είδε την κυρία της να την περιμένει στην έδρα της.

«Γεια σου Φρίντα. Κάθισε», της είπε η κ. Χρύσα. «Μάλιστα. Να ανησυχώ ή...» δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση της, καθώς η κυρία της της έδειξε τη ζωγραφιά της. Τότε, η Φρίντα το κατάλαβε. «Λοιπόν, αυτό που γίνεται με τις “The Best Girls”, δηλαδή τη Στέλλα, τη Φανή και τη Βιολέτα (έτσι ονόμασαν τη «συμμορία» τους), μου έχει ξανασυμβεί πέρυσι, στην πέμπτη δημοτικού. Ήταν ένα κορίτσι, η Τατιάνα, με καταγωγή απ' τη Χίο. Απλώς, ήταν αρκετά παχουλή, με παλιά γυαλιά και με αγορά μαλλιά, αλλά δεν ήταν και τέλεια μαθήτρια. Μαθήτρια του εφτά, του έξι και του οχτώ. Τα κορίτσια, λοιπόν, που σε κοροϊδεύουν τώρα, έκαναν το ίδιο και στην Τατιάνα. Λογικό, η Τατιάνα άλλαξε σχολείο γι' αυτό δεν είναι σ' αυτό το σχολείο φέτος», είπε η κ. Χρύσα. Η Φρίντα δεν μίλησε. Ακολούθησε σιωπή, η οποία «γέμιζε» όλη την παγωμένη αίθουσα. «Για να λυθεί αυτό το γεγονός, σήμερα το απόγευμα σε καλώ στο σπίτι μου. Έχω μια ιδέα που είμαι σίγουρη που θα σε βοηθήσει. Τώρα, πες μου το ταλέντο σου». Η Φρίντα, δεν ήξερε τι να απαντήσει. Αφού το καλοσκέφτηκε, απάντησε:

«Είμαι καλή ηθοποιός. Μπορώ να με κάνω να κλάψω χωρίς λόγο!».

«Αλήθεια; Τέλεια, έχω την τέλεια λύση. Το απόγευμα σε περιμένω...» είπε ενθουσιασμένη και ύστερα της έδωσε ένα χαρτάκι με πληροφορίες για το σπίτι της. Ωρα: 18:00, Μέρα: Σήμερα (Παρασκευή), Περιοχή: Καμίνια, Αθήνας, Διεύθυνση: Ζαχαριάδου 64.

Το μεσημέρι, ύστερα απ' το σχολείο, η Φρίντα με χαρά ανακοίνωσε τα νέα με τη δασκάλα της. Η μητέρα της Μόρις, χάρηκε πάρα πολύ που είχε ξεχάσει το τι είχε γίνει με την κ. Ζαχαριάδου. Το απόγευμα, η Φρίντα φόρεσε ένα μαύρο κολάν που της είχε φέρει δώρο η θεία της λίγο πριν φύγουν για την Ελλάδα, από επάνω φορούσε μια ροζ, σχετικά παλιά μπλούζα και ροζ με άσπρο χρώμα αθλητικά παπούτσια. Τα μαύρα, κοντά μαλλιά της τα «στόλισε» με μια ροζ κορδέλα. Η μητέρα της την πήγε στο σπίτι της κ. Χρύσας. Δεν ήταν πολύ μακριά το σπίτι της.

Όταν χτύπησε το κουδούνι, η κ. Χρύσα άνοιξε την πόρτα. Τότε η Φρίντα αντίκρισε ένα μικρό διάδρομο, όπου οδηγούσε σε ένα μικρό χολ και σε μια σχετικά μεγάλη κουζίνα. Εκεί που βρισκόταν το χολ, υπήρχαν τρεις πόρτες. Η μία πόρτα κοντά στο μπαλκόνι άνηκε σε μία αποθηκούλα, η άλλη άνηκε στο μπάνιο, ενώ η άλλη στο υπνοδωμάτιο της δασκάλας. Είχε μια πινελιά παλιού αρχοντικού και μια πινελιά σύγχρονου. «Γέμιζε» όλα τα γούστα, σε όλες τις ηλικίες.

«Λοιπόν, εσείς κ. Μόρις, μπορείτε να φύγετε. Ξέρω ότι έχετε δουλειές στο θυρωρείο, γι' αυτό σας το λέω», είπε η κ. Χρύσα. Τότε, η μητέρα φίλησε την κόρη της και ύστερα έφυγε.

«Ε, ποια είναι η λύση κ. Χρύσα;» αναρωτήθηκε η Φρίντα. Η δασκάλα δεν έδωσε απάντηση. Απλώς, πρόσφερε στη μαθήτριά της ένα κομμάτι κέικ ανάμεικτο με σοκολάτα και μπανάνα. Τότε, η Φρίντα συνέχισε: «Θα μου πείτε, παρακαλώ, τι λύση; Αρχίζω και αγχώνομαι!...».

«Ας αρχίσουμε. Μου είπες το μεσημέρι στο σχολείο, ότι ένα απ' τα ταλέντα σου είναι ότι είσαι πολύ καλή ηθοποιός. Άρα, η ευκαιρία σου “έρχεται” σύντομα! “Αρπαξέ” την, λοιπόν», είπε η κ. Χρύσα, αλλά η Φρίντα έκανε έναν μορφασμό απορίας. Η κ. Χρύσα, συνέχισε: «Θα ζητήσω απ' τον διευθυντή κ. Κολίδη, να “ανεβάσουμε” ένα έργο στο χώρο του σχολείου. Εσύ θα είσαι η πρωταγωνίστρια. Έτσι, δηλαδή πιστεύω, να σε συμπαθήσουνε τα κορίτσια. Το έχω ξανακάνει με ένα άλλο κορίτσι, πριν από πέντε χρόνια περίπου, και πέτυχε! Βέβαια, μην παίρνεις φόρα. Μπορεί να μην πιάσει. Τουλάχιστον θα προσπαθήσουμε!...».

Η ώρα πέρασε στο σπίτι της κ. Χρύσας, μιλώντας για το έργο και για τα σχετικά του. Πέρασε και το Σαββατοκύριακο. Η Φρίντα ανυπομονούσε πάρα πολύ για τη Δευτέρα το πρωί. Τότε θα το έλεγε η κ. Χρύσα στο διευθυντή και στα παιδιά.

Όταν μπήκε μέσα η δασκάλα είχε ευχάριστη είδηση. Ο κ. Κολίδης δέχτηκε με την πρώτη! Το μόνο που απέμενε στην κ. Χρύσα, ήταν να το πει στα παιδιά και φυσικά να συμφωνήσουν. Όταν τους το είπε η δασκάλα τους, τα παιδιά δεν συμφώνησαν με την πρώτη. Η Φρίντα απογοητεύτηκε. Εκείνη, όμως, την ώρα, η Στέλλα πετάχτηκε:

«Για μισό λεπτό! Γιατί να μην συμμετάσχουμε; Είναι μια μεγάλη για... εμένα για να αναδείξω το καταπληκτικό ταλέντο μου στο τραγούδι και στην ηθοποιία». Κανένας δεν μίλησε. Αφού αντάλλαξαν μερικές ματιές, «συνεννοήθηκαν» με τα μάτια το ότι η Στέλλα δεν είχε καθόλου ταλέντο στην ηθοποιία.

«Συγγνώμη, γιατί διστάζετε να πείτε ότι είμαι τέλεια;» είπε θυμωμένα.

«Σταμάτα, σε παρακαλώ, Στέλλα. Τι είναι αυτά τα πράγματα;» είπε αυστηρά η κ. Χρύσα. Η Στέλλα κάθισε νευριασμένη χτυπώντας το χέρι της στο θρανίο με νεύρα. Η δασκάλα έκανε πως δεν το είδε, επειδή δεν ήθελε να ανοίξει συζήτηση. Ύστερα, συνέχισε: «Η πρωταγωνιστριά μας είναι η Φρίντα. Α, ξέχασα να σας πω ότι το έργο που θα ανεβάσουμε είναι το “Τα μάτια της Πηνελόπης” γραμμένο από τη δασκάλα του Δ' 3, κ. Δέσποινα Ξινοπούλου, απ' το σχολείο μας!». Τα παιδιά χάρηκαν αρκετά. Μόνο η Στέλλα ήταν θυμωμένη.

Μέσα σε δύο εβδομάδες, τα παιδιά είχαν ετοιμάσει την παράσταση και είχαν κάνει και πρόβες. Το κάθε παιδί είχε και από ένα ρόλο. Η Φρίντα είχε τον πρωταγωνιστικό ρόλο της Πηνελόπης, ο Άρης είχε κι αυτός πρωταγωνιστικό ρόλο του Δαμιανού, η Φανή ήταν η φίλη της Πηνελόπης η Γωγώ, η Βιολέτα ήταν η εχθρός της Γωγώς η Ηλιάνα, ο Πέτρος ήταν ο κολλητός του Δαμιανού ο Λεωνίδας, ενώ τα υπόλοιπα παιδιά ήταν κάτι σαν «κομπάρσοι». Κι όμως η Στέλλα ήταν κομπάρσος. Ήταν κάτι σαν «τιμωρία» απ' την κ. Χρύσα για αυτά που έκανε.

Η μέρα της παράστασης έφτασε! Η αίθουσα των εκδηλώσεων του σχολείου είχε γεμίσει από πολλούς γονιούς. Ούτε καρφίτσα δεν έπεφτε! Εκεί κάπου βρισκόταν η Μόρις, η μητέρα της Φρίντας. Κάθισε στην πρώτη σειρά. Είχε πολλά χρόνια να καμαρώσει την κόρη της. Την εισαγωγή την έκανε η κ. Χρύσα. Ανακοίνωσε τους ηθοποιούς, την υπόθεση αλλά και τις ευχαριστίες. Μόλις τελείωσε, ένα «ζεστό» χειροκρότημα γέμισε όλη την αίθουσα.

Η παράσταση, ξεκίνησε. Μια χαβανέζικη μουσική άλλαξε τη διάθεση των θεατών. Από μαραζωμένα λουλούδια, άνθισαν με τη μουσική. Ξεκίνησε τα πρώτα λόγια του ο Άρης (Δαμιανός). Κατόπιν, ανέβηκαν στη σκηνή και τα υπόλοιπα παιδιά. Το έργο συνεχιζόταν για πολύ ακόμη ώρα. Όσπου έφτασε η στιγμή που θα τραγουδούσαν τα παιδιά της ΣΤ' 2 τάξης, να τραγουδήσουν πέντε τραγούδια... ψυχής. Μετά τα τραγούδια, ένα συγχρονισμένο χειροκρότημα χάρισε στους μαθητές ένα μεγάλο

«ΜΠΡΑ-ΒΟ!!!». Χάρηκαν, ενθουσιάστηκαν, εντυπωσιάστηκαν... Η φωνή, όμως, της κ. Δέσποινας Ξινοπούλου (αυτής της δασκάλας που έγραψε το έργο) σταμάτησε απότομα το χειροκρότημα.

«Ακούστε με λίγο! Ένα μεγάλο συγχαρητήριο στα παιδιά του ΣΤ΄ 2, πρώτα απ' όλα. Δεύτερον και πιο σημαντικό, με εντυπωσίασε πολύ ο τρόπος που το κοριτσάκι απ' την Αιθιοπία, η...Φρίντα. Είναι ένα κορίτσι με εκπληκτικό ταλέντο! Χαρίστε της ένα θερμό, γεμάτο αγάπη χειροκρότημα!!!». Η Φρίντα και η μητέρα της κοιτάχτηκαν γεμάτες χαρά. Δεν το πίστευαν! Πριν από λίγες εβδομάδες όλοι τις αγνοούσαν και τις κακολογούσαν, αλλά ύστερα απ' αυτό που έγινε όλα τα μάτια των ανθρώπων και το ενδιαφέρον «στράφηκε» σε εκείνες.

Αμέσως η Φρίντα, σηκώθηκε απ' την σκηνή όπου καθόταν και πήγε να αγκαλιάσει την κ. Χρύσα. Είπε:

«Κυρία Χρύσα, είστε απίστευτη! Με βοηθήσατε με το πρόβλημά μου! Είμαι πρόσχαρη, τώρα, επειδή ήσασταν εσείς! Δεν ξέρω τι θα έκανα χωρίς εσάς! Θα πρέπει να σας το ανταποδώσω!»

«Δεν χρειάζεται, Φρίντα. Με τα λόγια σου και μόνο, μου το ανταπόδωσες! Αυτές δεν είναι λέξεις. Αυτές, είναι λέξεις ψυχής!

Η οικονομική κρίση μέσα από τα μάτια ενός παιδιού - Ραφαήλ Φειδία (Γ΄ Βραβείο)

«Τρέξε Ραφαήλ, μπορείς, μπορείς να αποκρούσεις την μπάλα!...», φωνάζει ο προπονητής. Το γήπεδο είναι γεμάτο μπάλες. Ο προπονητής με ενθουσιασμό προσπαθεί να με ενθαρρύνει να καταβάλω περισσότερη προσπάθεια. Το ξέρω ότι τώρα, μετά από τόσα χρόνια προπόνησης και σκληρής προσπάθειας, πρέπει να γίνω πιο γρήγορος στις αποκρούσεις μου.

«Μπράβο! Κάθε φορά και καλύτερα», λέει ο προπονητής.

Νιώθω τόση κούραση αλλά τα λόγια του προπονητή μου δίνουν θάρρος για να συνεχίσω τη σκληρή δουλειά.

Η ώρα έχει περάσει. Ο πατέρας και η μητέρα θα είναι ήδη στο σπίτι. Πρέπει να τρέξω για το σπίτι πριν νυχτώσει.

Στο δρόμο για το σπίτι, φορτωμένος στην πλάτη την τσάντα με τα απαραίτητα, σκέφτομαι αυτά που μου έχει πει ο προπονητής κατά τη διάρκεια του μαθήματος. Το γήπεδο του τένις απέχει μόνο δέκα λεπτά από το σπίτι μου με τα πόδια. Η γειτονιά μου είναι τόσο ήσυχη και οι γείτονες τόσο ευγενικοί. Ο φίλος μου ο Γιώργος, συμμαθητής του αδελφού μου του Χρίστου, μένει δύο σπίτια πιο κάτω από το δικό μου. Νιώθω πώς στη γειτονιά είμαστε όλοι μια μεγάλη οικογένεια.

Μπαίνοντας στο σπίτι καταλαβαίνω ότι κάτι είχε συμβεί.

«Πως πήγε το μάθημα Ραφαήλ;» ρωτά ο πατέρας.

«Πολύ καλά, ευχαριστώ μπαμπά», αποκρίνομαι.

Ακολουθεί ηρεμία. Κανείς δε λέει τίποτα. Η αγωνία μου κορυφώνεται. Η μητέρα μου κάθεται σιωπηλή στην κουζίνα με τα μάτια βουρκωμένα, έτοιμα να κλάψουν.

«Τι συμβαίνει;» ρωτώ όλο απορία. Η καρδιά μου πάει να σπάσει.

«Κάθισε Ραφαήλ», λέει ο πατέρας.

Πρώτη φορά ο πατέρας θέλει να μου μιλήσει με ύφος τόσο σοβαρό. Τι μπορεί άραγε να έχει να συμβεί; Η καρδιά μου πάει να σπάσει. Ο μεγαλύτερος αδελφός μου κάνει βόλτες ανήσυχος στην κουζίνα χωρίς να λέει τίποτα. Το πρόσωπο του ανέκφραστο.

«Πρέπει να μιλήσουμε», μου λέει ο πατέρας. Αφήνω την τσάντα μου στο πάτωμα και κάθομαι δίπλα από τη μητέρα μου.

«Δυστυχώς τα νέα δεν είναι τόσο ευχάριστα. Η μητέρα σου έχασε τη δουλειά της. Τώρα με μόνο ένα μισθό στο σπίτι τα οικονομικά μας θα είναι πολύ στριμωγμένα», συνεχίζει ο πατέρας.

Τα συναισθήματά μου απροσδιόριστα. Δεν ξέρω τι να πω και πώς να αντιδράσω. Βλέπω δίπλα τη μητέρα μου έτοιμη να κλάψει και προσπαθώ να μείνω ψύχραιμος.

«Η οικονομική κρίση έχει αρχίσει να επηρεάζει και την Κυπριακή Οικονομία και από ό,τι φαίνεται η κατάσταση είναι χειρότερη από ό,τι φανταζόμουν. Με τα νέα δεδομένα δε θα μπορείτε να συνεχίσετε τα ιδιαίτερα μαθήματά σας. Επίσης, θα πρέπει να μελετήσουμε τα οικονομικά του σπιτιού για να δούμε τι μπορούμε να κάνουμε», προσθέτει ο πατέρας.

Δεν μπορώ να το πιστέψω. Πώς γίνεται αυτό; Πώς είναι δυνατόν να σταματήσω το τένις; Μα αγαπώ τόσο πολύ το τένις. Οι φίλοι μου τι θα πουν;

Όλο το βράδυ δεν μπορώ να ησυχάσω. Έρχονται συνεχώς στο μυαλό μου τα λόγια του πατέρα μου. Με όλη αυτή την αγωνία κάθισα να δω τις βραδινές ειδήσεις στην τηλεόραση, μήπως καταλάβω κάτι περισσότερο.

Έμεινα έκπληκτος. Άκουσα άγνωστες πρωτόγνωρες λέξεις. Κάποιες από αυτές δεν υπάρχουν ούτε στο λεξικό μου. ΤΡΟΪΚΑ, μνημόνιο, αξιόγραφο, ΑΤΑ, Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, Eurogroup κ.ά. Δεν κατάλαβα σχεδόν τίποτα. Αυτά όμως που μου έκαναν μεγάλη εντύπωση, ήταν ο όρος «ΑΝΕΡΓΙΑ» και οι χιλιάδες διαδηλωτές να διαδηλώνουν στους δρόμους και να διεκδικούν τα δικαιώματά τους.

Τότε άρχισα να καταλαβαίνω πόσο κρίσιμα είναι τα πράγματα. Αλλά παράλληλα δεν μπορώ να καταλάβω γιατί έφτασαν τα πράγματα σε αυτό το σημείο. Γιατί οι πολιτικοί δεν μπορούν να βρουν μια λύση και ο ένας κατηγορεί τον άλλο; Ακόμη, πόσο θα αλλάξει τη ζωή μας «αυτή» η οικονομική κρίση;

Έρχονται Χριστούγεννα. Τι θα γίνει με όλες αυτές τις οικογένειες και όλα αυτά τα παιδιά; Θα πάρουν χριστουγεννιάτικα δώρα; Ο παππούς και η γιαγιά θα πάρουν τη σύνταξή τους; Οι φίλοι μου άραγε, θα επηρεαστούν και αυτοί;

Νιώθω ότι έχω προσγειωθεί σε έναν άλλο κόσμο. Μήπως όλα αυτά είναι υπερβολικά ή μήπως πρέπει να ανησυχήσω περισσότερο;

Το βράδυ δεν μπορώ να κλείσω μάτι. Δεν ξέρω τι να πρωτοσκεφτώ, τη μητέρα, τον πατέρα, τον παππού, τη γιαγιά, τους φίλους μου ή τον προπονητή του τένις που πρέπει να του ανακοινώσω ότι πρέπει να σταματήσω το τένις;

Είμαι χαμένος. Το όνειρο μου μια μέρα να γίνω ένας μεγάλος τενίστας, έχει κρεμιστεί.

Πέρασαν μέρες. Έχω συνηθίσει στα νέα δεδομένα. Πρέπει όμως να βρω μια λύση. Ως παιδί με μεγάλο ταλέντο στο τένις, μου αξίζει μια ευκαιρία για να πετύχω. Το ξέρω ότι είναι δύσκολο, αλλά θα πρέπει να το παλέψω.

Όπως κι εγώ, έτσι και δύο άλλοι φίλοι μου στο τένις αναγκάστηκαν να σταματήσουν τα ιδιαίτερα μαθήματα. Σκέφτηκα λοιπόν, ότι θα ήταν καλό να βρισκόμαστε κάθε απόγευμα την ίδια ώρα όπως και πριν και να παίζουμε τένις μεταξύ μας χωρίς την

παρουσία του προπονητή μας. Την τεχνική στο τένις τη γνωρίζω. Απλώς θα πρέπει να συνεχίσω την καθημερινή προπόνηση για να μην ξεχάσω αυτά που ήδη γνωρίζω. Αυτό που θα ζητήσω από τον πατέρα μου είναι να συνεχίσω να λαμβάνω μέρος στα πρωταθλήματα στην Κύπρο, για να παίζω με άλλα παιδιά και εντοπίζω τα λάθη μου.

Ελπίζω σύντομα να αλλάξουν τα πράγματα για να μπορέσω να συνεχίσω τα μαθήματά μου στο τένις, θέλω να είμαι αισιόδοξος για το μέλλον και είμαι σίγουρος ότι μια μέρα το όνειρό μου θα γίνει πραγματικότητα.

Το νούμερο του Χαρίτωνα -Ελευθερίας Βλάχου (Α΄ Έπαινος)

Θα σας διηγηθώ μια περιπέτεια που έζησα πριν από λίγο καιρό και δε θα ξεχάσω ποτέ μου. Ένα μεσημέρι λοιπόν, αφού τελείωσε το σχολείο, επέστρεψα στο σπίτι. Ήμουν τόσο κουρασμένος από τα μαθήματα και το παιχνίδι, που το μόνο που σκεφτόμουν ήταν να καθίσω για φαγητό με τη μητέρα μου και μετά να πάω να κοιμηθώ λίγες ώρες για να ξεκουραστώ.

–Μαμά, γύρισα από το σχολείο!

Η μητέρα μου ήταν χαρούμενη και μου είπε:

–Έλα, κάθισε να φάμε. Σήμερα θα πάμε κάπου, που είμαι σίγουρη ότι θα σου αρέσει πολύ.

Δεν έδειξα και πολύ ενθουσιασμό, γιατί εγώ μόνο το κρεβατάκι μου ονειρευόμουν εκείνη τη στιγμή. Όμως, για να μη λυπηθεί η μητέρα μου, τη ρώτησα:

–Πού;

–Μάντεψε.

–Μμμ, είναι Παρασκευή, τελευταία μέρα σχολείου, αύριο είναι Σαββατοκύριακο, άρα θα πάμε στην παραλία;

–Όχι!

–Στη λίμνη, να ταΐσουμε τα ψάρια;

–Όχι!

–Ε, τότε πού; Δεν μπορώ να σκεφτώ.

–Θα πάμε στο τσίρκο!

–Ααα, τέλεια! Τι ώρα;

–Το απόγευμα, στις 7 περίπου. Μέχρι τότε να έχεις κάνει όλα τα μαθήματα σου, εντάξει;

–Ναι, μαμά.

Αφού είχα τελειώσει όλα τα μαθήματά μου, ήρθε η ώρα να φύγουμε για να πάμε στο τσίρκο. Μόλις φτάσαμε, ο ταξιθέτης μάς έβαλε να καθίσουμε στις μπροστινές θέσεις. Σ' όλο το τσίρκο κρέμονταν κόκκινες κουρτίνες και στη μέση υπήρχε μια κυκλική σκηνή γεμισμένη με άμμο. Μόλις ξεκίνησε η παράσταση, εμφανίστηκε στη σκηνή ένας ψηλός κύριος με παχύ μουστάκι και μεγάλη κοιλιά. Κρατούσε στα χέρια ένα μαστίγιο και το κουνούσε κάθε λίγο και λιγάκι, λες και προσπαθούσε να πετύχει τις μύγες που πράγματι είχαν αρχίσει να μ' ενοχλούν. Αμέσως οι βοηθοί του άρχισαν να βγάζουν στη σκηνή ένα- ένα τα ζώα του τσίρκου, που είχα δει και στις αφίσες έξω από το σχολείο μου.

Η δυνατή του φωνή με ξύπνησε για τα καλά και λυπήθηκα τα καημένα τα ζώακια που τον ακούνε κάθε μέρα να τους φωνάζει έτσι.

–Κυρίες και κύριοι, καλωσορίσατε! Ήρθε η ώρα να σας παρουσιάσουμε τα ζώα μας. Μάρτιν ο πιγκουίνος!

–Ινιν, ινιν.

–Λιλίν, η τίγρης!

–Γκρρρ, γκρρ!

–Μαξ ο ελέφαντας!

Και το τελευταίο ζώο για σήμερα. Χαρίτων ο πίθηκος!

–Οουου, ουου, ουου, ουου!...

Όλα αυτά τα ζώα μάς παρουσίασαν πολλά όμορφα, εντυπωσιακά, αλλά και δύσκολα νούμερα. Αυτό, όμως, που μου άρεσε περισσότερο, ήταν το νούμερο του Χαρίωνα. Όμως μετά το δικό του νούμερο, πρόσεξα το διευθυντή του τσίρκου να κοκκινίζει και να χτυπάει με δύναμη το μαστίγιο στη σκηνή, κάνοντας τα ζώα να τρέξουν γρήγορα για τα κλουβιά τους. Τι περίεργος άνθρωπος!

Όταν τελείωσε η παράσταση, βγήκαμε έξω από την αίθουσα κι οι γονείς μου βρήκαν ένα γνωστό τους. Για να μη βαρεθώ, αποφάσισα να κάνω μία βόλτα μέσα στο τσίρκο. Καθώς περπατούσα, άκουσα μία φωνή να λέει:

–Μα τι νούμερο ήταν αυτό παλιο-μαϊμού; Έκανες ρεζίλι το τσίρκο μου! Εγώ σε φροντίζω κι εσύ ούτε ένα νούμερο της προκοπής δεν μπορείς να κάνεις.

Τότε είδα το διευθυντή του τσίρκου να χτυπάει τον καημένο το Χαρίωνα, το ζωάκι που είχε εμφανιστεί στην παράσταση. Ήμουν έτοιμος να βάλω τα κλάματα! Δεν έπρεπε όμως να με δουν και γύρισα αμέσως στους γονείς μου, που με έψαχναν για να φύγουμε. Είχαμε φτάσει πια στο σπίτι, όταν η μαμά με ρώτησε:

–Σου άρεσε, καλό μου, το τσίρκο;

–Ναι, μαμά, της απάντησα λυπημένα, χωρίς όμως να της μιλήσω γι' αυτό που είδα στα παρασκήνια του τσίρκου.

Είχε νυχτώσει πια και αποκοιμήθηκα έχοντας συνεχώς στο μυαλό μου την εικόνα του μικρού Χαρίωνα. Μετά από λίγο, μια φωνή βούιζε στο κεφάλι μου. Ήταν η κραυγή του Χαρίωνα, που τον βασάνιζε ο διευθυντής του τσίρκου. Άκουγα να μου ζητάει βοήθεια και να με παρακαλάει να τον σώσω. Ξύπνησα απότομα και αποφάσισα ότι έπρεπε κάτι να κάνω. Δεν μπορούσα να αφήσω αβοήθητο το μικρό αυτό πλασματάκι να βασανίζεται τόσο σκληρά. Πονούσε η ψυχή μου!

Μόλις ξημέρωσε, έφυγα γρήγορα από το σπίτι χωρίς να με καταλάβει κανείς. Έφτασα στο σημείο που είχε εγκατασταθεί το τσίρκο και έψαξα να βρω το κλουβί του Χαρίωνα. Θυμάμαι που έγραφε το όνομα του και ήταν δίπλα στο κλουβί με τα λιοντάρια. Είχα πολλή αγωνία. Η καρδιά μου χτυπούσε τόσο δυνατά. Έπρεπε όμως να συνεχίσω και να τελειώσω αυτό που είχα αποφασίσει να κάνω. Τη σωτηρία του Χαρίωνα!

Μάλλον όμως ήταν πολύ τολμηρή η απόφασή μου, γιατί ήμουν ήδη αρκετή ώρα στο τσίρκο κρυφά, κινδύνευα να με δουν και δεν είχα βρει ακόμη το Χαρίωνα. Είχα αρχίσει να ανησυχώ. Δεν μπορούσα να περιμένω περισσότερη ώρα. Έπρεπε να ρωτήσω κάποιον από εκείνους που δούλευαν στο τσίρκο και φρόντιζαν τα ζώα. Ποιον όμως; Φοβόμουν μήπως μου κάνουν κι εμένα κακό; Ποιον να εμπιστευτώ; Ξαφνικά είδα έναν παχουλό, φαλακρό κύριο και θυμήθηκα πως ήταν ο βοηθός του κλόουν και φερόταν πολύ ευγενικά στα παιδιά την ώρα της παράστασης. Αυτόν θα ρωτήσω σκέφτηκα.

–Καλημέρα σας, ψάχνω το μικρό Χαρίωνα. Μήπως γνωρίζετε πού είναι;

Με κοίταξε με λυπημένο βλέμμα και μου απάντησε με σοβαρό τόνο:

–Ο διευθυντής του τσίρκου δεν έμεινε ευχαριστημένος με το χτεσινό του νούμερο, εξοργίστηκε μαζί του και αποφάσισε να τον πετάξει στα σκουπίδια.

–Στα σκουπίδια; φώναξα. Δεν είναι δυνατόν να το κάνει αυτό. Πώς μπορεί να το κάνει αυτό; Πετιούνται τα ζώα στα σκουπίδια;

–Αυτός τα πετάει, γιατί λέει πως του είναι άχρηστα, μου απάντησε.

Εκείνη τη στιγμή βλέπω το απορριμματοφόρο του δήμου να έρχεται προς το τσίρκο και να πλησιάζει τους κάδους απορριμμάτων που βρίσκονταν στο πίσω μέρος της σκηνής. Τώρα τι να κάνω; αναρωτήθηκα γεμάτος αγωνία.

Ο βοηθός του κλόουν είχε βρει μια μαργαρίτα, τη μαδούσε και έλεγε:

–Θα το προλάβει, δε θα το προλάβει, θα το προλάβει, δε θα το προλάβει...

Εγώ, χωρίς να χάνω χρόνο, έτρεξα να το προλάβω. Φώναξα στον οδηγό να σταματήσει, αλλά εκείνος δεν άκουγε τι έλεγα και συνέχιζε τη δουλειά του, χωρίς να μου δίνει σημασία. Τότε ούρλιαξα με όσο πιο δυνατή φωνή είχα:

–Σταματήστεεεε τώραααα το φορτηγό!...

Το απορριμματοφόρο, όμως, είχε αδειάσει τον κάδο και ξεκίνησε για τη χωματερή. Εγώ τώρα τι να κάνω; Βρήκα μπροστά μου το ποδήλατο του ακροβάτη και τους ακολούθησα. Μετά από λίγο σταμάτησε και άδειασε τα σκουπίδια. Τρομοκρατήθηκα! Σκέφτηκα πως δεν υπήρχε περίπτωση να έχει ζήσει ο Χαρίτωνας μετά από όλα αυτά που έπαθε. Δεν απελπίστηκα όμως και γρήγορα άρχισα να ψάχνω το Χαρίτωνα μέσα στα βουνά από σκουπίδια που μύριζαν απαίσια και σε κάποια σημεία έβγαζαν καπνούς. Μέσα σε αποφάγια, βρώμικα πλαστικά και χαρτιά, μου ανακατευόταν το στομάχι, αλλά δεν ήταν δυνατόν να σταματήσω να ψάχνω. Δεν έφευγα από εκεί αν δεν έβρισκα αυτό το τόσο άτυχο πλασματάκι.

Ξαφνικά είδα κάτι να κουνιέται μέσα σε μια πλαστική σακούλα, κάτω από ένα σπασμένο τραπεζάκι καθιστικού. Αυτός είναι, σκέφτηκα. Γρήγορα, γρήγορα!

Τράβηξα τη σακούλα με όση δύναμη είχα και άρχισα να τη σκίζω με αγωνία. Την άνοιξα και είδα μέσα το Χαρίτωνα λιπόθυμο, γιατί δεν μπορούσε να αναπνεύσει. Τον πήρα στην αγκαλιά μου και τον πήγα μακριά από τους καπνούς για να συνέλθει. Του χάιδενα το κεφάλι και προσευχόμουν να σωθεί. Τότε εκείνος άνοιξε τα ματάκια του, που ήταν υγρά, και άπλωσε το χέρι του να με ακουμπήσει. Ένιωσα την ανακούφισή του και ήμουν ευτυχισμένος. Είμαι σίγουρος πως εκείνη τη στιγμή δεν θα την ξεχάσω ποτέ.

Όταν βεβαιώθηκα πως ο Χαρίτωνας ήταν καλά, έπρεπε να σκεφτώ πού να τον πάω για να τον φροντίσουν όπως έπρεπε και να επιστρέψει αργότερα στο περιβάλλον που ανήκει. Να γλιτώσει επιτέλους από τσίρκο, παραστάσεις, ακροβατικά νούμερα, κλουβιά, κακούς διευθυντές και παιδιά που γελάνε με τα βασανιστήρια του.

Αυτό που σκέφτηκα εκείνη την ώρα, ήταν να τον παραδώσω στην αστυνομία. Οι αστυνομικοί, όταν τους εξήγησα τι είχε συμβεί και πώς βρέθηκε ένας πίθηκος στα χέρια μου, εντυπωσιάστηκαν με το θάρρος και την επιμονή μου, μου έδωσαν συγχαρητήρια και ένιωσα περήφανος, αν και η χαρά μου για τη σωτηρία του Χαρίτωνα ήταν πολύ μεγαλύτερη.

Ήρθαν οι γονείς μου και ήμουν σίγουρος πως θα με μαλώσουν. Εκείνοι όμως με αγκάλιασαν και μου είπαν πόσο περήφανοι νιώθουν για μένα. Φύγαμε όταν ήμουν πια σίγουρος για την τύχη του Χαρίτωνα. Όταν τον αγκάλιασα για να τον χαιρετίσω, μου φάνηκε σαν να μου ψιθύρισε: «Ευχαριστώ!...». Λέτε;

Ξεπεράστε τους φόβους σας - Σταματούλας Παναγοπούλου ((Β' Έπαινος)

Τον περασμένο Νοέμβριο είχαμε προγραμματίσει με το σχολείο μας μια επίσκεψη στο Μουσείο Ηρακλειδών, στο Θησείο. Η ξενάγηση στους χώρους του Μουσείου ήταν υπέροχη. Είδαμε πάρα πολλούς πίνακες ζωγραφικής, με μοντέρνα σχέδια, πλούσια χρώματα, με προοπτική που ο καθένας μας την έβλεπε με τη δική του ματιά και τη δική του προσωπικότητα. Υπήρχε ένας καταπληκτικός ξεναγός, που μας εξηγούσε με πολλές λεπτομέρειες τους πίνακες που βλέπαμε, και φυσικά ήταν πολύ υπομονετικός, ώστε να μας εξηγεί όλες τις απορίες μας με πολύ ωραίο τρόπο.

Όπως καταλαβαίνετε, όλα ήταν ωραία και σημαντικά για μας! Όμως ξαφνικά, κάποια στιγμή, εκεί που ο ξεναγός μάς έδειχνε κάποια λεπτομέρεια σε έναν πίνακα, ακούστηκε ένας περίεργος θόρυβος και έσβησαν τα φώτα! Δημιουργήθηκε ανάμεσά μας πανικός, φασαρία, μουρμούρα, γελάκια, αλλά και λυπημένες φωνούλες από κάποια παιδιά. Ο ξεναγός μάς είπε ότι μάλλον είχε γίνει διακοπή ρεύματος ή ότι θα είχε πέσει ο γενικός διακόπτης του πίνακα.

Η ώρα περνούσε και δε γινόταν τίποτα. Εγώ είχα φοβηθεί πάρα πολύ, χωρίς και να καλοκαταλαβαίνω το λόγο. Είμαι σίγουρη ότι αν έβλεπα το πρόσωπό μου στον καθρέπτη, σίγουρα θα ήταν κάτασπρο εξαιτίας του φόβου μου. Αλλά μπορούσα να καταλάβω και από τη σιωπή που σιγά-σιγά άρχισε να επικρατεί ότι όλα τα παιδιά είχαν πανικοβληθεί. Βέβαια σε κάποια στιγμή άκουσα και κάποια παιδιά να ουρλιάζουν, αλλά σίγουρα το έκαναν έτσι για αστείο, για να περάσει λίγο πιο ανώδυνα η ώρα και ο πανικός μας.

Μετά από μισή ώρα στα σκοτάδια, άνοιξαν τα φώτα στο Μουσείο. «Και εγένετο το φως!...», είπε ένα συμμαθητής μου, και όλοι γελάσαμε. Σίγουρα όλοι καταλάβαμε πόσο πολύ εξαρτημένη είναι η ζωή μας από το ηλεκτρικό ρεύμα. Τεχνολογικός πολιτισμός νομίζω μάς τον είχε πει η κυρία σε κάποιο μάθημα της Αγωγής. Πάντως, για να είμαι ειλικρινής, όλη αυτή την ώρα που τα φώτα ήταν κλειστά, πέρασαν πολλές στιγμές της ζωής μου μέσα από το μυαλό μου. Θυμήθηκα τους ευχάριστους τσακωμούς με τον αδερφό μου, τις ωραίες παρέες με την καλή μου φίλη, τη Χριστίνα, τα διαλείμματα στο σχολείο, το αγαπημένο μου τραγούδι και άλλα πολλά. Είναι ωραία μερικές φορές να σου δίνεται η ευκαιρία να βρίσκεσαι με τον εαυτό σου και αυτή η συγκεκριμένη διακοπή ρεύματος το έκανε αυτό για μένα.

–Τι ανακούφιση, ψιθύρισε η Χριστίνα στο αυτί μου. Εγώ γέλασα χωρίς να απαντήσω. Έριξα μια ματιά τριγύρω μου να δω τα πρόσωπα των συμμαθητών μου και τις εκφράσεις τους, όταν παρατήρησα στο βάθος της αίθουσας, σε μια γωνιά, τη συμμαθήτριά μου, τη Μάρθα, που καθόταν μόνη της και έκλαιγε πολύ. Καθώς είμαι και πολύ ευαίσθητη, έτρεξα κοντά της για να τη βοηθήσω, γιατί ίσως πονούσε το κεφάλι της από την αναμονή ή και το φόβο της. Όταν την πλησίασα, άκουσα τη φωνούλα της πολύ λυπημένη να μου λέει:

–Σε παρακαλώ, βοήθησε με! Φοβάμαι πολύ!

Και τα δάκρυα ποτάμι... Έτρεχαν από τα μάτια της.

Αμέσως τη βοήθησα και ήμουν έτοιμη να κλάψω κι εγώ μαζί της, αλλά συγκρατήθηκα για να της δώσω κουράγιο. Την πήγα στην κυρία μας που ήξερα ότι θα βοηθούσε την κατάσταση. Την έπιασα αγκαλίτσα και μόλις φτάσαμε στο σημείο που ήταν η κυρία, της εξήγησα τι συνέβαινε και αμέσως η κυρία ενδιαφέρθηκε και

προσπάθησε με κάθε τρόπο να παρηγορήσει τη Μάρθα. Είδα κάποια παιδιά που γελούσαν κι αυτό επιδείνωνε την άσχημη κατάσταση της Μάρθας.

Αφού πέρασαν κάποια λεπτά, ήρθε ο ξεναγός και μας ειδοποίησε πως κάποιο σύστημα, όταν έκλεισαν τα φώτα, κάηκε και πως δεν μπορούμε πια να κάνουμε το πρόγραμμά μας και ότι ακόμα έπρεπε να γυρίσουμε πίσω στο σχολείο μας. Τι δυσάρεστη τροπή ήταν αυτή! Τι κρίμα! Πόσο άτυχοι ήμασταν! Και στο σχολείο θα κάναμε μάθημα! Ωχ!...

Γεμάτοι απογοήτευση, μαζέψαμε τα πράγματα μας και πήραμε το δρόμο της επιστροφής. Ούτε γέλια, ούτε τραγούδια στο δρόμο, ούτε τίποτα.

Μόλις φτάσαμε στο σχολείο, είχε χτυπήσει το κουδούνι για διάλειμμα. Όλα τα παιδιά μείνανε στην αυλή, αλλά η Μάρθα δεν ήθελε. Τότε η κυρία Χρύσα ρώτησε τη Μάρθα γιατί ένιωθε ακόμα έτσι και τότε η Μάρθα της τα είπε όλα χαρτί και καλαμάρι.

Όταν χτύπησε το κουδούνι να μπούμε στις τάξεις μας, η κυρία Χρύσα μάς ανακοίνωσε ότι δε θα κάναμε μάθημα και... πριν καλά-καλά τελειώσει την κουβέντα της, πεταχτήκαμε όλοι πάνω φωνάζοντας «Ζήτω!...». Την καημένη την κυρία Χρύσα! Λες και μας βασανίζει στο σχολείο, μα δεν είναι έτσι. Όλοι την αγαπάμε την κυρία μας, μα βλέπετε παιδιά είμαστε και τι το πιο φυσιολογικό από να αγαπάμε το παιχνίδι; Εκείνη συνέχισε λέγοντάς μας πως σήμερα θα κάναμε μια ωραία κουβεντούλα για τις φοβίες μας. Κοιταχτήκαμε μεταξύ μας και αμέσως κατάλαβα πως θα περνούσαμε καλά! Τότε η κυρία μάς είπε:

–Λοιπόν, καλά μου παιδάκια, να ξεκινήσω; Είστε όλοι έτοιμοι;

–Ναιιιιι, φωνάξαμε όλοι δυνατά, που τόσο πολύ της αρέσει της κυρίας μας.

–Ωραία, λοιπόν, παιδιά, όταν ήμουν μικρή ζούσα με τους γονείς μου σε ένα χωριό των Σερρών. Σ' αυτό το χωριό υπήρχαν πολλές ακρίδες. Να σκεφτείτε ότι μερικές φορές ήταν τόσες πολλές, που σχημάτιζαν σύννεφα σκούρα πάνω από τα χωράφια και εγώ μικρό κοριτσάκι καθώς ήμουν τις φοβόμουν πάρα πολύ. Άστε που μια μέρα ήρθε και κάθισε μια ακρίδα πάνω στο χέρι μου κι εγώ από το φόβο μου πηδούσα σαν αγριοκάτσικο και έκλαιγα τόσο πολύ, που ανησύχησα και το γείτονα του διπλανού σπιτιού, που πανικόβλητος ήρθε και με αγκάλιασε και προσπαθούσε να με ηρεμήσει. Προσπάθησε να μου εξηγήσει ότι είναι ακίνδυνες και δεν πρόκειται να μου κάνουν κακό, αλλά εγώ με τίποτα δεν ήθελα να τον πιστέψω. Τότε συνεννοήθηκαν με τη μητέρα μου και μια μέρα έφερε στο σπίτι μια ακρίδα. Εγώ μόλις την είδα τρόμαξα, χλόμιασα και ήμουν έτοιμη να χάσω τις αισθήσεις μου, μα ο καλός κύριος γείτονας μου έπιασε το χέρι με μια σιγουριά και αμέσως το οδήγησε πάνω στην ακρίδα που κρατούσε η αγαπημένη μου μανούλα. Άρχισα δειλά-δειλά να χαϊδεύω την ακρίδα και κατάλαβα πως δεν πρόκειται να με πειράξει καθόλου. Ήταν πραγματικά ένα άκακο ζώακι, που ήθελε κι αυτό να ζήσει, να φάει, να αναπνεύσει, να κάνει δικά του ακριδάκια. Και να σας πω την αλήθεια, από τότε οι ακρίδες έπαψαν να είναι οι εχθροί μου και έγιναν οι αγαπημένοι μου φίλοι, που δε φοβάμαι πια όταν τις βλέπω, ούτε βάζω τα κλάματα ούτε τίποτα.

–Μήπως τώρα θέλετε να μου πείτε κι εσείς τις δικές σας ιστορίες;

«Ναιιιιιι!...», απαντήσαμε όλοι, εκτός από μία, τη Μάρθα, που είχε κατεβάσει το κεφάλι της και είχε γίνει κόκκινη σαν το παντζάρι.

–Για πες μου εσύ, Γιώργο.

–Εγώ, παιδιά, φοβόμουν πάρα πολύ τα ύψη και όταν πήγαινα στο λούνα παρκ δεν ανέβαινα ποτέ σε ψηλά παιχνίδια. Μια μέρα όμως ο αδερφός μου, μου είπε ότι έπρεπε να αντιμετωπίσω το φόβο μου και με έπιασε από το χέρι και με ανέβασε στη Ρόδα.

Εγώ έκλαιγα, ούρλιαζα και πρέπει να είχα πει το «Πάτερ ημών» πενήντα χιλιάδες φορές από μέσα μου, μπας και σώσω τον εαυτό μου. Όμως έτσι κατάλαβα ότι δεν υπάρχει τίποτα να φοβάμαι στα ψηλά μέρη κι από τότε ξεπέρασα το φόβο μου!

–Μπράβο, Γιώργο! Μήπως θέλει και κάποιο άλλο παιδάκι να μας μιλήσει;

–Εγώ, κυρία, είπε η Χριστίνα. Ξέρετε, παιδιά, δε φοβάμαι να ομολογήσω πως έχω κλειστοφοβία. Μια μέρα παίζαμε στο σπίτι μου μαζί με τη μαμά μου και τον αδερφό μου κρυφτό. Τα φυλούσε η μαμά μου και ο εξυπνάκιος ο αδερφός μου με πήρε από το χέρι και με έβαλε μέσα στην ντουλάπα, λέγοντάς μου πως έπρεπε να μείνω μέσα στη ντουλάπα και εκείνος να πάει να «φτύσει». Εγώ αρνήθηκα, μα εκείνος χωρίς δεύτερη κουβέντα βγήκε έξω και έμεινα μόνη μου μέσα στην ντουλάπα.

Καταλαβαίνετε πόσο άσχημα ένιωσα μόνη μου μέσα στο σκοτάδι, σε ένα κλειστό χώρο! Αρχισα να δυσκολεύομαι στην αναπνοή μου, να βαριανασαίνω, να νιώθω ένα πλάκωμα στο στήθος μου. Είπα όμως μέσα μου πως δεν πρέπει να είμαι το φοβητσιάρικο μικρό κοριτσάκι και αποφάσισα πως δεν χρειαζόταν να αφήσω τον τρόπο να κυβερνήσει την ψυχή μου και το σώμα μου και με μιας πετάχτηκα έξω, έτρεξα στο μέρος που τα «φύλαγε» η μαμά μου και φώναξα δυνατά «φτου, ξελευτεριά!...», και έτσι ένιωσα όμορφα μέσα μου, ελεύθερη και νίκησα και στο κρυφτό.

–Αααα! Μας έδωσες ένα πολύ καλό παράδειγμα, Χριστινάκι. Άλλος;

–Κυρία, είπε ο Τρύφωνας, εγώ όταν ήμουν πιο μικρός φοβόμουν τη θάλασσα, γιατί δεν ήξερα κολύμπι. Ο πατέρας μου μια μέρα με έπιασε από το χέρι και μου είπε ότι θα μπορούμε μαζί στη θάλασσα να παίζουμε και ίσως καταφέρουμε και να κολυμπήσουμε. Έτσι κι έγινε. Παίζαμε πόλο κι εγώ προσπαθούσα να μη φάω κανένα γκολ. Ο πατέρας μου σιγά-σιγά πήγαινε προς τα μέσα και εγώ χωρίς να το καταλάβω τον ακολουθούσα. Σε κάποια στιγμή, κάτι μου είπε κοροϊδευτικά για κάποιο γκολ που έφαγα και όλο με έβαζε να πηγαίνω προς τα μέσα. Κάποια στιγμή άρχισε να γελάει και να μου λέει πως δεν πατάμε σ' αυτό το σημείο της θάλασσας. Τότε εγώ άρχισα να χτυπάω τα πόδια μου και τα χέρια μου από το φόβο μου. Όμως ο πατέρας μου ήταν συνεχώς δίπλα μου και με ηρέμησε, μέχρι που έμαθα να επιπλέω και μάλιστα να κολυμπώ, βέβαια πολύ άτσαλα, αλλά, για να είμαι ειλικρινής, ήμουν τρισευτυχισμένος. Από εκείνη τη μέρα και έπειτα το κολύμπι και η θάλασσα είναι ό,τι πιο αγαπημένο έχω και, όπως όλοι ξέρετε, έχω πάρει και πολλά μετάλλια στην κολύμβηση. Το όνειρό μου είναι να γίνω και ολυμπιονίκης!

–Είμαι σίγουρη ότι θα τα καταφέρεις, είπε η κυρία Χρύσα, και εμείς τα παιδιά φωνάξαμε όλα μαζί: «Και χρυσό στους Ολυμπιακούς!...».

–Εγώ, κυρία, πήρε το λόγο η Μαρία, φοβόμουν πολύ να μένω σπίτι μόνη μου, χωρίς καμία συντροφιά. Η μαμά μου όμως μαζί με τον μπαμπά μου είχαν ένα μικρό ατύχημα με το αυτοκίνητο, καθώς γύριζαν από τη δουλειά τους, κι έτσι εγώ έπρεπε να μείνω για λίγο μόνη μου στο σπίτι μέχρι να έρθει η θεία μου, η Πόπη, να μου κάνει παρέα. Τότε εγώ, αν και φοβόμουν πολύ, κλείδωσα την πόρτα, όπως με συμβούλευαν πάντα οι γονείς μου, έβαλα μουσική, χόρεψα, τραγούδησα, ζωγράφισα και πέρασα όμορφα μόνη μου, αν και είχα τη σκέψη μου στους γονείς μου, που ευτυχώς όταν ήρθε η θεία Πόπη με καθησύχασε λέγοντάς μου ότι όλα ήταν καλά. Τελικά δεν ήταν καθόλου άσχημα να μείνω για λίγο μόνη μου, γιατί τα βρήκα με τον εαυτό μου.

–Είναι καλό να μπορείς να μείνεις για λίγο μόνη σου, Μαρία.

Κι έτσι με την κουβεντούλα μας περνούσε η ώρα, χωρίς να το καταλαβαίνουμε. Η Μάρθα περίμενε όμως γεμάτη αγωνία να χτυπήσει το κουδούνι, μα εκείνο το άτιμο

δεν της έκανε τη χάρη. Δεν έλεγε να χτυπήσει με τίποτα, λες και οι δείχτες τού ρολογιού ήταν κολλημένοι και δεν προχωρούσαν. Η Μάρθα, μόλις κατάλαβε ότι πλησίαζε η σειρά της, προσποιήθηκε ότι ήθελε να πάει στην τουαλέτα. Η κυρία Χρύσα, είμαι σίγουρη, ότι με τίποτα στον κόσμο δεν ήθελε να φέρει σε δύσκολη θέση τη Μάρθα, γι' αυτό και της επέτρεψε να πάει στην τουαλέτα.

Η Μάρθα πήγε και κλείστηκε στην τουαλέτα και περίμενε μήπως χτυπήσει το κουδούνι αλλά εκείνο, είπαμε, δε θα της έκανε το χατίρι. Όλα έχουν την αιτία τους, ίσως τελικά τίποτα δεν είναι τυχαίο.

Αφού πέρασε αρκετή ώρα και δεν εμφανιζόταν η Μάρθα, η κυρία Χρύσα ανήσυχη έστειλε ένα παιδί για να την ψάξει.

«Μάρθα, Μάρθα», φώναζε το κοριτσάκι, και η Μάρθα απάντησε «ναι», και τράβηξε το καζανάκι για να φανεί πως κάτι έκανε όλη αυτή την ώρα στην τουαλέτα.

Όταν ανέβηκαν πάνω στην τάξη, η κυρία ρώτησε τη Μάρθα αν νιώθει καλά και η Μάρθα της απάντησε θετικά. Τότε η κυρία άρπαξε την ευκαιρία και ζήτησε από τη Μάρθα να μας πει τη δική της ιστορία. Η Μάρθα γούρλωσε τις ματάρες της και συμφώνησε με τρεμουλιασμένη φωνή ότι θα το έκανε. Τότε όλοι μας την κοιτάξαμε με έντονο ύφος. Στην τάξη επικράτησε σιωπή και καρφίτσα, που λέτε, να έπεφτε στο πάτωμα σίγουρα θα ακουγόταν.

Η Μάρθα άρχισε να ιδρώνει και τα μάτια της σιγά-σιγά βούρκωναν. Τη λυπήθηκα την καημένη. Σαν να έκανε το μεγαλύτερο άθλο της ζωής της! Α, βρε Ηρακλή, πόσο γενναίος και ένδοξος ήσουν με όλους αυτούς τους άθλους που είχες κάνει στο θείο σου τον Ευρυσθέα! Και σε αυτή τη σκέψη, μου ήρθε ένα μικρό γέλακι, όχι από ειρωνεία προς τη Μάρθα, όχι όχι, καθόλου δε συνέβαινε κάτι τέτοιο, απλά έτσι μου ήρθε εκείνη τη στιγμή, και, όπως μου λέει η μητέρα μου, καλό είναι να χαιρόμαστε κάθε στιγμή της ζωής μας. Γέλασα, γιατί η Μάρθα, σαν άλλος Ηρακλής, θα έκανε το δικό της άθλο, που ίσως την βοηθούσε να ξεπεράσει τη φοβία της.

Πήρε λοιπόν το λόγο και είπε:

–Εγώ, κυρία, φο... φοβάμαι το σκοτάδι, είπε μέσα από τα δόντια της.

–Δεν άκουσε κανείς αυτό που λες, Μάρθα. Χρειάζεται να μας μιλήσεις πιο δυνατά, έκανε η κυρία, για να της δώσει θάρρος.

–Εντάξει. Εγώ, παιδιά, φοβάμαι πάρα, μα πάρα πολύ, το σκοτάδι και δεν μπορώ να ξεπεράσω το φόβο μου, είπε η Μάρθα με περισσότερο θάρρος και με κάτασπρο πρόσωπο.

–Νομίζω ότι θα σε βοηθήσουμε εμείς να ξεπεράσεις το φόβο σου, είπε η κυρία.

–Ναι, είναι σαν να κλείνεις τα μάτια σου για ένα λεπτό, απάντησε ο Σωτήρης.

–Κάντο, της φωνάξαμε όλοι.

Εκείνη, υπάκουα, έκλεισε τα μάτια της και είδε ότι δεν υπήρχε κάτι για να φοβηθεί. Όταν άνοιξε τα μάτια της, όλα ήταν όπως πριν. Μάλιστα τώρα τα παιδιά είχαν πιο χαρούμενα πρόσωπα και η κυρία Χρύσα μια πιο ευχάριστη όψη στο πρόσωπό της. Της άρεσε αυτό και ξανάκλεισε τα μάτια της, να βρεθεί ξανά στο σκοτάδι της και να καταλάβει ότι τίποτα δε γίνεται όταν είναι στο σκοτάδι που τόσο φοβάται.

Όλοι τής είπαμε πως ούτε στο Μουσείο έγινε τίποτα όταν έκλεισαν τα φώτα και πως μερικοί ούρλιαξαν για να σπάσουν τη σιωπή και τον πανικό. Μα τίποτα απολύτως δε συνέβη. Της είπαμε ακόμα πως όλοι φοβηθήκαμε και όχι μόνο αυτή. Τότε η Μάρθα ρώτησε γιατί κάποια παιδιά γέλασαν με τον πόνο της.

–Είναι, κυρία, σωστό να γελάμε με τον πόνο του άλλου; είπε η Μάρθα.

–Εσύ, Τάκη, γιατί γελούσες; είπα αμέσως εγώ.

–Δε γελούσα με τη Μάρθα. Απλά μου είπε ένα αστείο ο Κώστας και γέλασα.

–Ακριβώς εκείνη τη στιγμή που πέρασε κλαμένη η Μάρθα από δίπλα σου;

–Ναι, γιατί δε μιλάς κι εσύ, βρε Κώστα;

–.....

–Η σιωπή του Κώστα ίσως δείχνει και κάποια ενοχή, είτε η κυρία. Πολλές φορές έχουμε μιλήσει και έχουμε τονίσει το γεγονός, του να μη λέμε ψέματα. Τα ψέματα βλάπτουν σοβαρά τις σχέσεις των ανθρώπων. Μην ξεχνάτε ότι καλό είναι να παραδεχόμαστε τα λάθη μας και να έχουμε τη δύναμη να ζητάμε συγγνώμη από τους άλλους, όταν νιώθουμε ότι τους έχουμε βλάψει με τη συμπεριφορά μας. Μια αγκαλίτσα και ένα φιλάκι, Τάκη, στο μάγουλο της Μάρθας είμαι σίγουρη ότι δε θα την έβλαπτε καθόλου, αντίθετα θα τη βοηθούσε...

–Ναιiiiiiiiiiiiiiiii, φώναξαμε όλοι μαζί, που τόσο πολύ αρέσει στην κυρία μας.

Μαζί μας φώναξε και το κουδούνι, που με μεγάλη ανυπομονησία περίμενε η Μάρθα.

Ντριννν... Ντριννν... και όλοι πεταχτήκαμε από τα θρανία μας για διάλειμμα. Μια παρεούλα, μια όμορφη συντροφιά τα παιδιά της τάξης μου, κατεβήκαμε τα σκαλιά για να πάμε στην αυλή...

Και η Μάρθα... κατάφερε να ξεπεράσει το φόβο της. Από τότε της αρέσει να μένει στο σκοτάδι, που πια δεν την ενοχλεί. Είμαι ευτυχισμένη για τη συμμαθήτριά μου. Ξεπέρασε το φόβο της, αλλά ταυτόχρονα μείωσε και τον εγωισμό της νομίζω. Είναι καλό σε δύσκολες στιγμές να ζητάμε τη βοήθεια των άλλων. Μετά από λίγο καιρό, εγώ και η Μάρθα γίναμε κολλητές φίλες, ενωμένες σαν μια γροθιά. Τελικά το σκοτάδι έχει και τα καλά του!...

Χαρτονόμισμα και κέρμα - Γεωργίου Σακελλαρόπουλου (Γ' Έπαινος)

Ήταν κάποτε ένα χαρτονόμισμα των είκοσι ευρώ και ένα κέρμα των δέκα λεπτών. Το χαρτονόμισμα ήταν στο πορτοφόλι ενός κυρίου και το κέρμα πεταμένο στο πεζοδρόμιο κεντρικού δρόμου για πολλές μέρες. Περνούσαν χιλιάδες άνθρωποι, άντρες και γυναίκες, μικροί και μεγάλοι, και δεν έσκυψε κανένας να το πιάσει. Μερικοί μάλιστα το κλότσησαν με περιφρόνηση.

Επιτέλους, ύστερα από μέρες, έσκυψε και το έπιασε ένα παιδί κι έτρεξε και αγόρασε μια καραμέλα από το γειτονικό περίπτερο. Ο περιπτεράς έβαλε το κέρμα στο συρτάρι του ταμείου. Μετά από λίγο ήρθε ο κύριος με το χαρτονόμισμα των είκοσι ευρώ στο ίδιο περίπτερο για να αγοράσει μια εφημερίδα και ένα πακέτο τσιγάρα. Έδωσε το χαρτονόμισμα, πήρε τα ρέστα και έφυγε. Ο περιπτεράς έβαλε το χαρτονόμισμα στο συρτάρι του ταμείου που έβαλε και το κέρμα. Λίγα λεπτά αργότερα έπιασαν συζήτηση το χαρτονόμισμα και το κέρμα.

–Σε βλέπω στενοχωρημένο ή κάνω λάθος, καλέ μου φίλε; ρωτά το χαρτονόμισμα το κέρμα.

–Δεν κάνεις λάθος, φίλε, είμαι πολύ στενοχωρημένο, απαντά το κέρμα.

–Θα είναι πολύ σοβαρός ο λόγος για να είσαι πολύ στεναχωρημένο! Εάν δε γίνομαι αδιάκριτο, μπορώ να μάθω το λόγο;

–Θα σου τον έλεγα έτσι κι αλλιώς. Βρισκόμουνα που λες, καλέ μου φίλε, περίπου δέκα μέρες στο πεζοδρόμιο κεντρικού δρόμου, πέρασαν χιλιάδες άνθρωποι και κανένας δεν έσκυψε να με πιάσει. Η περιφρόνηση που ένιωσα δε λέγεται! Ιδιαίτερα όταν άκουσα ένα μικρό παιδί να λέει στο φίλο του. «Δε βαριέσαι, ένα δεκάλεπτο είναι. Σιγά και θα σκύψω για ένα δεκάλεπτο!...».

Ξεφύσησε δυνατά για να βγάλει τη στενοχώρια από μέσα του και συνέχισε:

–Εάν ήσουν στη θέση μου εσύ και σε έβλεπαν, καβγά θα έκαναν ποιος θα σε έπιανε πρώτος! Εσύ, βλέπεις, έχεις αξία, μπορεί κάποιος να αγοράσει ένα ολόκληρο πακέτο σοκολάτες, ενώ με ένα δεκάλεπτο μια καραμέλα μόνο.

Αναστέναξε βαθιά και συνέχισε:

–Ακούς δέκα μέρες να βρίσκομαι στο πεζοδρόμιο ενός κεντρικού δρόμου, να με τρώει η ζέστη, η βροχή, το κρύο, η σκόνη και το καυσαέριο, να με ποδοπατούν χιλιάδες πόδια και να μην καταδέχεται ένας να σκύψει να με πιάσει! Ευτυχώς και βρέθηκε κι αυτό το παιδί και με έπιασε. Διαφορετικά θα σκούριαζα στο πεζοδρόμιο και θα με έριχναν σε καμιά χωματερή.

Σταμάτησε για λίγο, κούνησε το κεφάλι, συνέχισε:

–Αντίθετα, εσύ αλλάζεις καθημερινά χέρια, πορτοφόλια, τσέπες, ταμεία, τράπεζες, χωριά, πόλεις και χώρες. Δηλαδή εσύ είσαι πιο τυχερό, λέει με παράπονο και πόνο το κέρμα.

–Μπορεί να έχεις κάποιο δίκιο, καλέ μου φίλε, λέει το χαρτονομίσμα. Είπες ότι είμαι πιο τυχερό και πιο ευτυχισμένο από εσένα, επειδή έχω κάποια αξία και με σέβονται και με προτιμούν οι άνθρωποι. Και ακόμα, επειδή καθημερινά αλλάζω θέση και χέρια και κάνω έτσι πολλές γνωριμίες. Όμως, ξεχνάς ότι έχω κι εγώ τα δικά μου βάσανα. Ξεχνάς ότι είμαι από χαρτί και, αλλάζοντας καθημερινά χέρια, με λερώνουν, με τσαλακώνουν, με σχίζουν, χάνω το χρώμα και την αξία μου και μένω στο τέλος ένα παλιόχαρτο άχρηστο. Ενώ εσύ είσαι φτιαγμένο από μέταλλο και μπορείς να ζήσεις αιώνες!...

Ακούγοντας τα καλά λόγια του χαρτονομίσματος το κέρμα, ένιωσε μεγάλη χαρά και ικανοποίηση, γιατί κατάλαβε ότι το καθένα στη ζωή έχει τη δική του αξία. Ακόμη ότι δεν είναι το μόνο που νιώθει περιφρόνηση και ότι όλα νιώθουν και χαρές και λύπες. Ευχαρίστησε το χαρτονομίσμα για τα καλά του λόγια και του ευχήθηκε καλή τύχη.

Ο φυτοφάγος αετός - Παναγιώτη Μικελόπουλου (Ειδικό Βραβείο)

Μια φορά κι έναν καιρό υπήρχε ένας λευκοκέφαλος αετός με καστανές όμορφες και μακριές φτερούγες, αλλά δεν έτρωγε κρέας όπως όλοι οι αετοί. Έτρωγε φρούτα και χόρτα. Όλοι οι άλλοι αετοί τον κοροΐδευαν, διότι δεν ήταν σαρκοφάγος σαν και αυτούς.

Μια μέρα ο αετός έψαχνε να βρει φαγητό, όταν ξαφνικά είδε ένα θεόρατο λιοντάρι να στέκεται μπροστά του και ο αετός, του είπε τρομαγμένος:

–Μη με φας, καλό μου λιοντάρι!

Το λιοντάρι απάντησε:

–Μα δε σκοπεύω να σε φάω!

–Είμαι χορτοφάγος και έφυγα από τον τόπο μου γιατί όλα τα λιοντάρια με κοροΐδευαν, διότι δεν είμαι σαρκοφάγος σαν και αυτά.

Τότε ο αετός συνειδητοποίησε πως δεν είναι το μόνο φυτοφάγο ζώο και αποφάσισε να γίνει φίλος του. Από τότε έγιναν αχώριστοι φίλοι και το λιοντάρι προστάτευε τον αετό όποτε κινδύνευε. Ήταν σωματοφύλακάς του.

Το δίδαγμα του παραμυθιού μας, είναι ότι πρέπει όλους να τους θέλουμε για φίλους, ακόμα κι αν είναι διαφορετικοί από εμάς.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Αυτή την ιστορία την αφιερώνω στο νουνό και στη νουνά μου και ελπίζω να τους αρέσει.